

Tisztelt ünneplő vajdasági magyar közösség, kedves vendégeink, hölgyeim és uraim!

Ugye kevés olyan felemelő érzés van az életben, mint a himnusz hangjaitól áthatva, közösségben, bensőséges légkörben, meghitt hangulatban ünnepelni. Ünnepelni a Kárpát- medencei magyar államiság megteremtésének több mint ezeregyszáz évét, elmerülni és fürdőzni régmúlt történelmünk dicső pillanatainak emlékében.

Tesszük ezt itt Palicson és széles rónánk magyarlakta területeinek sokaságában, újra. Több mint tíz éve újra. Hagyományt újra indítva és hagyományt teremtve.

Emelt fővel, elszántságtól lobogó tekintettel.
Bizakodva, egymás szemébe nézve.
Bátorítva és bátorítást keresve.

Emlékezünk a múltra, fűrkésszük a jövőt. Lessük, milyen fondorlattal fog bennünket szembesíteni az újabb megpróbáltatásokkal.

Mert azok, ugye tudjuk, vannak és lesznek.

Ah, hol vagy magyarok tündöklő csillaga!
Ki voltál valaha országunk istápjá!

E szavakkal kezdődik az a XVI. században, névtelen szerző által megfogalmazott, Szent István királyhoz címzett dal, ének, amely Kölcsey előtt a magyarok himnusza volt.

Tündöklő csillagként, ország istápjaként, reménységünként becézi, nevezi a dal Istvánt.

Istvánt, akinek történelmi érdemeiről több könyvtárnyi irodalom szól. Istvánt, az első magyar keresztény királyt, a szent uralkodót, aki kemény kézzel, kíméletlen elszántsággal kovácsolta egységes nemzetté egymással civakodó, vetélkedő törzseinket, egyesítette a Kárpát - medence egészét, megteremtette azokat a politikai kereteket, amelyek csaknem ezer éven át fennálltak Közép-Európa e részén.

Tisztelt ünneplő közösség!

A történelem az élet tanítója.

Közösségi ünnep keretein belül, István művére emlékezvén, nem elégedhetünk meg és merülhetünk ki a tények lajstromozásában és dicső királyunk tetteinek és intézményteremtésének méltatásában.

Művével érintkezési pontokat kell keresnünk, a saját boldogulásunkhoz fontos támpontokat kell lelnünk.

Lehetséges ez, van ilyen hasonlóság?

Igen, lehetséges. Igen van.

Markáns, szembetűnő. Bármennyire is változik az élet, vannak időtálló, ismétlődő helyzetek.

István nagysága nem csak és kizárólagosan az államalapítás és intézményépítés eredményeiben fogalmazható meg.

Még inkább abban a felismerésében, alkalmazkodni kell, változni kell, hogy talpon- és megmaradjanak a magyar nemzetségek a Kárpát medencében, a népvándorlási útvonalak útkereszteződésében.

Mai szóhasználattal élve, István minden cselekedete válasz volt erre az alkalmazkodási és változási kényszerre.

Ugye magunkra ismerünk. Ugye helyzetünkre, sorsunkra ismerünk.

Vajon mi nem ugyanezt tűztük ki célul, amikor azt mondtuk „ A VMSZ a vajdasági magyarság magyarként való ittmaradását, teljes és valós egyenrangúságát szolgálja. Elkötelezetten a nemzeti közösség értékei és érdekei, valamint a nemzeti hovatartozástól független általános emberi, civilizációs, demokratikus és polgári értékek mellett.”

A cél megfogalmazása talán egyszerűnek tűnhet, de a megvalósítása emberpróbáló, lassú, verejtékes.

Mint István válaszadási vállalása is volt.

Mennyit küszködtünk iskoláinkért, művelődési intézményeinkért, sajtónkért, nyelvünkért, Nemzeti Tanácsunkért.

Mennyit közösségünk tagjainak fizikai biztonságáért, fizikai megmaradásáért!

És mikor már azt gondoljuk, némely veszélyek, fenyegetések a múlt süllyeszőjébe kerültek, hirtelen újra felbukkannak, visszaköszönek. És amikor erélyesen újra szóvá tesszük őket, némely, magukat polgárinak becéző politikai tényezők azt mondják, nem kell nekik nagy jelentőséget tanúsítani. Majdhogynem szégyenleni kellene magunkat, amiért bátorkodunk szavunkat emelni.

Bátorkodunk és nem szégyenkezünk.

És mennyi feladat vár ránk, hogy helyzetet és kapaszkodót teremtsünk vállalkozóinknak, mezőgazdasági vállalkozóinknak, munkavállalóinknak, hogy jobb életkörülményeket teremtsünk falvainkban és városainkban, jobb egészségügyi ellátást, nagyobb szociális biztonságot vívjunk ki.

De mindezt vállaltuk és vállaljuk. Csak ennek a vállalásnak a milliméterenkénti, állhatatos teljesítése visz bennünket közelebb a megfogalmazott célhoz.

Nem kapjuk senkitől ajándékba. Álságos ígéretek ellenére, senki nem csinálja meg helyettünk.

Ki kell vívnunk!

Nekünk!

Ugye tudjuk!

Tisztelt ünneplő közösség!

Meg tudunk e bírkózni ezekkel a feladatokkal? Mindazután, amin keresztülmentünk, elszenvedtünk.

Lélekszámvesztésben, megtörésben, kiszorításban. Maradt e erőnk, van e elegendő kapacitásunk, tudásunk, rátermettségünk?

Igen meg! Igen van!

Hiszem és vallom, a vajdasági magyar közösség meg tud újulni, erőre tud kapni, ha István példáját követve meg tudjuk teremteni a nemzeti egységet.

Én hiszek abban, hogy meg tudjuk teremteni.

Mi, a Vajdasági Magyar Szövetség, az egység megteremtésének élenjárói vagyunk és leszünk. Párbeszédre és együttes gondolkodásra, a célkitűzések közös megfogalmazására és azok közös megvalósítására van szükség. Egységes erőfeszítésre van szükség. Egységre egyházainkkal, a többi magyar párttal, a civil társadalom alkotóinak sokaságával, értelmiségünkkel.

Egységre, nemre, korra, végzettségre, anyagi helyzetre és minden másra való tekintet nélkül.

Mindenki fontos.

Mindenki egyaránt fontos.

Azt szeretném, ha 300 000-en, közösen fogalmaznánk meg céljainkat és együtt tennénk megvalósulásukért. Mindenki a maga területén, képességeinek legjavát adva.

Lehetnek és lesznek közöttünk nézetkülönbségek, de azok nem teremthetnek belőlünk ellenséget. Le kell számolnunk az előző időket jellemző egymásnakfordulás önpusztító gyakorlatával.

Át kell tudnunk lépni saját árnyékunkat.

Ez a nemzet érdeke.

Mindannyiunk közös felelőssége.

Tisztelt ünneplő közösség!

Ezeregyszáz évvel ezelőtt István számára világos volt, szövetségesek nélkül elvesz, sikertelenné, eredménytelenné válik nemzetmentő, nemzetfenntartó erőfeszítése.

Mi is tudjuk, európai, anyaországi és itthoni szövetségesek nélkül alig van esélyünk.

De nekünk csak igaz szövetségesek kellene. Elvszerűek, fondorlatmentesek, szavahihetők, megbízhatók. Amilyen szövetségesek mi is voltunk, vagyunk és leszünk.

Olyan szövetségesek kellene, akik elfogadják s tisztelnek bennünket és célkitűzéseinket.

Nem tudunk elfogadni szövetségesként olyanokat, akik felül akarják írni szándékainkat, akik jobban akarnak tudni, mi jó nekünk, mit kell akarnunk és tennünk.

Nem kell olyan, aki a szövetségesség leple alatt rántör, féligazságokkal és megalapozatlan ígéretésekkel megpróbál szétzilálni, szétverni bennünket.

Felismertük és felismerjük az ordast, még ha lizttel is szórja be magát, báránybört vet a hátára és magyarul szól.

Ilyen szövetséges nem kell.

Legyen kevesebb partnerünk, de megbízható. Igaz.

Tisztelt ünneplő közösség, hölgyeim és uraim!

A Szent Istváni életmű létrejöttének sikerességét az új kihívásokra adott, európai léptékű válaszadás, a nemzeti egység megteremtése és a sikeres szövetségességgpolitika tette lehetővé.

Legyen ma is, magyarok tündöklő csillaga, útmutató, erőt adó példa.

Bízzun.

Magunkba, egymásba.

Cselekedjünk, ki – ki a maga területén. Közösen.

A Szent Istváni példa legyen számunkra megismételhető.

Megismételendő.